

Mirall trencat.

Respiro. Tanco els ulls. Respiro. Poso la ment en blanc. Escolto la meva respiració. Sento el batec del meu cor. I ho veig.

La Plaça està fosca. Estic esperant el bus. Hi pujo. Ningú no parla. Cadascú mira per la finestra i cap endins. El conductor està d'esquenes. Ens gira l'esquena a tots. No veu a ningú. Ningú no el veu. Vaig a seure. Em sento entumida, com si anés al ralenti, com si tot funcionés a càmera lenta. La gent mira per la finestra amb indiferència. Jo me'ls miro, cansada. L'autobús ara es mou. Deixa la Plaça per dirigir-se cap al casc antic. Tots els que m'envolten es mostren absents, silenciosament indiferents. El cor em batega amb força. Se m'accelera el pols. El bus ha tornat a la Plaça. No sé com. Tornem a ser al nostre punt de partida. Tot d'una tot s'accelera. Ara engega en l'altre sentit, cap a la zona comercial. Alguna cosa no rutlla. Em pesa una sensació opressiva. Tornem a ser a la Plaça. De nou a la parada. Tornem a arrencar cap al casc antic. Ningú no es mou. Ningú no se sorprèn. Tornem a ser a la Plaça. Tornem en direcció a la zona comercial. Sento pujar l'angoixa, lentament, m'encongeix l'estómac. Em costa respirar... Tanco els ulls. Vull sortir d'aquí! Respiro...

Ara pujo les escales de casa. Arribo al menjador. Tot és fosc. La taula gran dels dies de festa està parada, per a molta gent que espera, dempeus, quieta. Però no hi ha llum, ni soroll. Em miren en silenci, perplexes. Sento pujar el pànic dins meu, com un crit ofegat que m'oprimeix la gola.

Torno enrere a les palpentres. La porta de casa segueix oberta. Puja més gent. Puguen les escales a fosques. No parlen. Em miren al seu pas amb mirades buides. Entren. Em passen a la vora.

M'ignoren. M'ofego. Em costa respirar. Tanco els ulls. Vull sortir d'aquest món fosc, sense llum ni vida, sense cap ni peus...Respiro...

Ara entro en una immensa sala buida. És un lloc on ja havia estat abans, tot i que no l'ubico amb claredat. Està distorsionat. M'intimiden les seves enormes dimensions. Em fa sentir minúscula i vulnerable. La sala està tota ella enrajolada, de sostre a terra, com un dominó. Tot és blanc i negre. Les parets estan totalment recobertes de miralls fumats. Enfosqueixen i multipliquen l'espai a l'infinit. Tot plegat és infinitament tètric. L'instint em posa els pèls de punta i em fa dirigir-me cap al centre de la sala. El meu reflex als miralls em segueix, m'observa de cua d'ull. Sento una presència calculadora i freda. És pacient. S'espera.

M'observa en silenci i riu. Sento el seu riure dins meu. Em vol posseir. Ho sento. Ho sé. M'envaeix el pànic. Miro desesperada, al meu voltant. Sé que no puc fugir. M'hi he d'enfrontar. Tremolo. No vull deixar que penetri dins el meu cap. Ja m'ho ha fet altres vegades. Em vol manipular. Pretén trencar la meua voluntat. Vol accedir a la meua consciència. Sento la suor freda baixar-me l'esquena. Sé que s'està apropant. Deixo de respirar. Tanco els ulls. Violentes convulsions em tiren a terra. Em posseeix. Em desprenc del meu cos. Més aviat, sento horroritzada com me'l prenen. Sé el que m'està passant. No goso pensar-ho. Ha entrat. Obre les portes de la meua ment. En té la clau. No ho suportó. L'odió. No puc resistir-me. M'he de deixar fer. El meu cos es recargola espasmòdicament. Veig als miralls com s'enfila sigil·losament i àgil cap al sostre, com una fastigosa aranya gegantina. Em mira al mirall, als meus ulls esbatanats. Es riu de mi. Vol que senti el seu poder. Em fa rodar pel sostre, d'una banda a l'altra de l'estança, a gran velocitat. No controlo absolutament res. Fa tot el que vol amb mi. Em fa mal. Em fa caure brutalment al terra un cop, i un altre, com un titella sense fils. Maltracta el meu cos insignificant. Me'l veig, dislocat, avançant monstruosament, inevitablement, en la direcció manada, en el reflex dels miralls. M'esgarra la voluntat. Viola el meu orgull una vegada i una altra i m'ho fa veure, m'ho fa mirar. Miro els meus ulls al mirall. Sento la seva mirada sàdica i perversa. Sóc tot pànic i impotència. Vull lluitar. Vull sortir. Sé que si no surto m'atraparà per sempre en el seu dia fosc i silenciós. Si no lluito, em retindrà en la seva dimensió freda i cruel d'indiferència i d'apatia. Obligada a mirar-me als seus miralls per sempre. A observar sense remei la meua misèria, la meua ridícula petitesa, la meua profunda fragilitat. Mai no m'he sentit tan desamparada. Em bull la sang. No puc sortir. No puc respirar. L'opressió és absoluta. Ploro per dins i per fora. Vull trencar-ho tot! Vull rebentar i sortir! Em trecó. Sento com esclaten els miralls en milers de fragments, disparant una miriada d'espurnes que penetren dins meu i em cremen. El dolor és inmens. Tanco els ulls.

Em desperto sobtadament. Em sento els ulls plorosos. M'incorporo. El cor em bateja amb brutalitat. Em fa mal el pit. Ara engolo tot l'aire que m'ha faltat, amb desesperació. Els impulsos nerviosos tornen al meu cos, com hi tornen, invasores, les terribles sensacions d'impotència, de ràbia i de profunda soledat. Tremolo compulsivament. M'eixugo les llàgrimes. Trigo uns instants a situar-me.

Torno a ser a la consulta. Reconec els diplomes a la paret, les plantes vora la finestra, el despatx atapeït de papers. Intento respirar, calmar-me. Sóc a terra. Em fa mal cadascun dels ossos del

meu cos. No entenc res. Tinc les mans tallades. Sagno. Em vull aixecar per marxar d'aquí. I llavors, en girar la mirada cap a la porta de sortida, el veig.

El doctor jeu al terra enrajolat en dominó de la seva consulta psiquiàtrica. El seu petit cos miserable banyat en la seva sang està quiet i trencat. Estira la mà en un intent frustrat de fugir. Té un fragment gruixut del mirall fumat que ha caigut de la paret clavat al coll. Encara el subjecta una de les seves mans inútils, que no l'han pogut ajudar. Ja no em mana ni em dirigeix. Ja no entra dins meu. Ja no em posseeix amb la seva ment i les seves drogues. Ja no hi haurà foscor, silenci i indiferència. Me'l miro i sento com pugna el meu riure per dins, per sortir i esclatar. I... Surt. Surt el meu riure histèric. No pot deixar de sortir, compulsivament. Em sacseja. Sento gent que corre, apropant-se. Criden el nom del psiquiatra. Piquen fort a la porta. Jo ja no pateixo. No em moc. Exhalo. Ha tornat la llum. Ara ja puc respirar.